

Els testos s'assemblen a les olles

written by Jaume Gras i Bartrolí | 9 de novembre de 2025

Després d'un quart de segle de silenci escrupolós, després d'un munt d'anys practicant el més estricte exercici de guardar les formes amb relació al fenomen immigratori, l'expresident Artur Mas s'ha afegit al debat que des de Ripoll s'ha escampat definitivament per tot el Principat.

Res de nou. La mirada del senyor Mas sobre aquesta qüestió és tan innovadora com el seu silenci viciat per la hipocresia de l'autonomisme. És una mirada molt conservadora i no aporta res de diferent més enllà de repetir que la comprensió i l'estímul de superació davant l'onada migratòria és el que més ens convé.

Quan els nostres autonomistes es posen transcendents i èpics cal arrencar a córrer i vigilar la cartera. La immigració és un "repte pels catalans" ens diu qui fa unes dècades ens va prometre que encapçalaria el Govern dels Millors. El president defenestrat en el darrer minut abans que ens conduís cap a Ítaca amb el seu somriure seductor no hi veu altra cosa que avantatges tot i els resultats.

La posició del mandatari que van enviar a la paperera de la història l'any 2015 i la del seu predecessor i mestre, Jordi Pujol, és pràcticament idèntica. Mig segle després, l'escola del neocatalanisme dels anys seixanta ens demostra que va deixar una empremta tan potent en la mentalitat dels catalans que no hi ha manera humana de fer cavil·lar a la nomenclatura regional malgrat que Catalunya no tingui ja res a veure ni amb la dels anys vuitanta i més aviat sembli un assentament de persones i no una nació.

En la recent intervenció a una capçalera barcelonina, Artur Mas qualifica de repte la minorització i replica com un

cíborg la gran idea de Jordi Pujol quan afirmava, amb una solemnitat que ens esborronava, que els catalans, en aquest tortuós món que ens ha tocat viure, tenim **la missió gloriosa i plena de responsabilitat** que no és altra que **la d'acollir i refondre en una nova comunitat catalana tota la massa immigrada**. No importa el nombre. No hi fa res que siguin cent mil persones o dos milions i mig els anys seixanta, un milió i mig a tombant de segle i mig milió post-covid. Tant li fa perquè la nostra missió és tan sobrenatural que res no ens pot aturar. Religió versus política. Moral per justificar decisions político-econòmiques desastroses per a la nació. És la doctrina **oficial** heretada d'aquells gloriosos anys de resistència.

Pel senyor Mas la immigració no només és un repte sinó que és un bé de Déu, i si no ho acaba de dir més clarament, deixa entendre que no sabem com som d'afortunats per comprovar com canvia la geografia humana del país amb la finalitat de recollir regalies privades i públiques. Ho hem de valorar i acceptar en nom d'aquest repte.

Per als nostres manaires autonomistes els catalans sempre hem d'estar a punt i a l'alçada pel sacrifici. D'això en sap molt el senyor Mas i el senyor Mas-Colell quan ens van demanar una d'aquestes heroïcitats després de la desfeta de 2008, la del totxo, que, pobres, els va obligar a retallar els serveis bàsics mentre l'espoli secular hispà continuava creixent i feia ben poc acabaven d'arribar més d'un milió de persones de fora per aixecar Catalunya. Un altre repte superat.

El senyor Mas hauria de saber que el gran repte dels catalans, l'autèntic gran repte que tenim els catalans, no és altre que el de mantenir la paciència i el seny davant de tanta incompetència i hipocresia. Jo crec que el senyor Mas sap perfectament el que es diu. Potser, però, l'expresident afirma tot això de bon cor, però en el supòsit que fos inconscient del desastre irreparable que ens ha provocat tanta indiferència davant un tema tan punyent i complex com el de la

immigració massiva i intensiva no li treu, ni a ell i a tota la colla autonomista, ni un pam de responsabilitat.